

Nemere István

Egyetlen kincsem
szerelmes regény

Nemere István

**EGYETLEN
KINCSEM**

SZERELMES REGÉNY

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

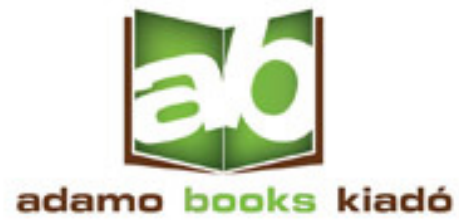
<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-376-2

1.

Idegen terepen

A város egy völgyben feküdt, és szép volt.

Azt, hogy szép, nem tagadhatta a szemlélő. Különösen akkor nem, ha megtorpant a hegyoldalban és lenézett. A szerpentin itt már enyhébb kanyarokkal és nem olyan meredeken bukott alá. Az egyik kanyarban kiképeztek egy két-három autóra elégséges parkolót. A mini-kilátóhely korlátjánál most is álltak néhányan és kezüket a homlokukhoz tartva az éles napfény ellenében figyelték a várost.

Iris hirtelen ötlettől hajtva oldalra kanyarodott és beállt a másik autó mögé. Mielőtt kiszállt, ellenőrizte, hogy Fatima alszik-e? A kislány teljesen elterült a hátsó ülésen, nem is vette észre, hogy megálltak. Ekkor Iris már nyugodtabban szállt ki – de a jármű ajtaját nem csapta be. Éppen csak becsukta, halkan. Fatima meg sem mozdult.

A látvány csodálatos volt.

Odalent házak álltak kis csoportokban, akár a gyermekjátékok – innen a magasból nézve olyan aprók voltak, szinte védtelennek látszottak. De nem fenyegette őket semmi. Talán csak a nap, amely bőven ontotta rájuk a sugarakat. Aranyfényben fürdött a táj, a sok zöld park. A lakóházak mögötti kékes fürdőmedencék, az utcák. A város ugyan kicsinek látszott, de amikor Iris tekintete körbevándorolt, már látta: nagyobb, mint hitte. A völgyet szinte teljes egészében elfoglalta, a közepén kanyargó folyónál sűrűbben álltak az épületek, másutt ritkábban. A város két szélén daruk ágaskodtak, forogtak. Látszott: építkeznek. Nő a város.

Idáig nem hallatszott fel a zaj, de a csöndes látvány sem sugallta, hogy a város pihen vagy alszik. Odalent azért történt valami, látszott a mozgás. Kis hajó haladt a folyón, autók másztak az utcákon. Dél volt ugyan, és a meleg szinte előntötte a várost. A tavasz már elmúlt, most kezdődött a nyár.

Bardis olyan volt, mint ezer más európai város – és valamiben mégis különbözött tőlük. Vagy ezt csak Iris képzelte, mert ez volt úti célja?

Ide igyekezett. Mentsvárnak képzelte. Azt várta Bardistól, amit egyetlen más város sem adott meg neki eddig. Pedig nem egyben, nem kettőben élt rövid élete során. Huszonegynéhány évesen ez már talán a tizedik költözködése. Szerencsére alig van holmija. Bérelt lakásban fog lakni.

Hétköznap volt, pontosabban kedd délután tizenkét percet mutatott az órája, amikor elfordult a látványtól és lassan ment vissz a kocsihoz. Fatima még aludt. Amíg lehet, nem ébreszti fel. Egy pillantást vetett a kislányra, aztán igyekezett csöndesen indítani. Ami persze csak részben sikerült. Fatima nyugtalanul megmozdult a zajra. Ám a kocsi gördülése, ringatása ismét visszavitte az öntudatlan álomba. Előző éjjel ő sem sokat aludt. Talán tervezgetett is? Az öt éves kis agyával? Amely nem is volt olyan „kicsi”, mint erről Iris már többször meggyőződhetett.

Felkészült az érkezésre. Térképe is volt. És sokat telefonált. Amint megkapta azt az állást, egy ingatlanügynökség telefonszámát is megszerezte és rendelt egy bútorozott lakást. Mi több, az előleget is átutaltatta. Most már csak az izgatta, hogy valóban olyan lesz-e, amilyennek elképzelte? Nemcsak ő, de Fatima is jól érzi majd magát? A kicsinek még óvodában a helye. Ezt még nem tudta elintézni, de ez a mai délután feladata lesz.

A telefonkönyvből kinézte az óvoda címét – ez két napja volt. Felhívta őket, beszélt a főnöknővel. Most majd odahajt, amint rendben lesz a lakás. Mobilján – miközben lassan vette a kanyarokat a csaknem néptelen úton és közeledett Bardis széléhez – felhívta az ingatlanügynököt. Megegyeztek abban, hogy a férfi eljön a bérelt lakáshoz, ott találkoznak.

Húsz perc sem telt bele, és így lett.

A férfi megmutatta a lakást. Fatima még mindig a kocsiban aludt. Szerencsére régi, nagy fák álltak az utcában, a gyerek és az autó árnyékban maradt. Iris kezét nyújtott a jellegtelen, középkorú férfinak:

– Iris Pembar vagyok.

A férfi is elmormogta a nevét. Látszott, siet. Nem is titkolta a dolgot. Mihamarább felmentek hát az első emeletre és a férfi kinyitotta az ajtót. Majd rögtön átadta a kulcsot Irisnek, mint aki biztos a dolgában: ez tetszeni fog. A nő megnézte a kis nappalit, a hálószobát, az apró hálófülkét, ami egyenesen Fatimának

termett, és a szintén nem túl nagy konyhát. Utána bepillantott a még annál is kisebb fürdőszobába. Kettejüknek jól lesz ez így. Az egyik oldalon a zöld parkra látott ki, és remélhetőleg csöndes környék ez. A kocsit ugyan csak az utcán parkolhatja le – de hát ennyi pénzért többet nem is kívánhat. Gyorsan kifizette az első hónapot és a férfi távozása után már szinte lakástulajdonosnak érezhette magát. Bár a bútorok még idegenek voltak, és egyetlen tárgy sem volt rokonszenves. Hisz nem kapcsolódtak az életéhez. Eddig nem.

Visszaült a kocsiba és a térkép segítségével megkereste az óvodát. Fatima még mindig aludt, hát nem fárasztotta a kislányt, nem vette ki az autóból. Hadd uralja a kedvenc hátsó ülését.

Odabent mindent elintézett. Itt is fizetnie kellett már előre és némi aggodalommal gondolta: vajon tart-e a tartaléka az első fizetéséig? Semmiféle luxusról nem álmodott most. Csak arról, hogy békességben élhessen, végre békében.

Az óvoda vezetője megkapta Fatima adatait. Nem, nem akarta látni a gyereket, ő is azt mondta: hadd aludjon, biztosan elfáradt a hosszú úton.

– Holnap reggel nyolc óra előtt már be is hozhatja a kis Fatimát. Milyen különös, egzotikus neve van. Itt lakik a közelben, Pembar asszony?

– Igen, de... Kisasszony – vallotta be Iris.

– Nem értem – így a nő. Negyvenes volt, teltkarcsú, kontyot viselt. Vezető volt a szó minden értelmében, uralkodó. Irisnek az jutott eszébe: vajon a férje boldog lehet vele? Hiszen biztosan ki sem nyithatja otthon a száját. Ez egy anyacsászárné.

– Fatima apja nem volt a férjem. Terveztük a házasságot, aztán jött egy baleset. Az építőiparban dolgozott, magasépítkezésen, és...

Nem kellett befejeznie. Az „anyacsászárné” nem akarta hallani a részleteket. Egy pillanatra behunyta a szemét, de a szemhéján is látta a képzeletbeli, homályos filmet: egy férfi teste zuhan a magasból, és... Megrázkódott.

– Hagyjuk a részleteket. Akkor hát holnaptól kezdve szívesen látjuk a kislányát, Pembar... kiasszony.

– Viszontlátásra holnap.

A következő útja a leendő munkahelyére vezetett. A városi könyvtár és informatikai központ természetesen a belvárosban volt. Ezt eddig csak a térképen látta. Sejtette, régi városmag lehet az, ahol keskenyek az utcák és sok a műemlék épület. A térkép mindezt elárulta. Iris szerette a térképeket.

Meg a régi városokat is. Most, amikor átvágott egy szélesebb úton – kicsi volt a forgalom, a forróság mintha elbágyasztotta volna az embereket, kevesen jártak az utcákon, ők is inkább csak azok árnyékos oldalán – az intézmények is aludni látszottak. Két óra közeledett, amikor megtalálta az épületet. Ez is volt vagy százéves. A tetején modern tévéantennák árulkodtak, akadt ott parabola is. Hát igen, az új kor tárgyai kívülről is ellepik a házakat. Ezzel mintegy kortalanná, vegyessé teszik a régi épületeket is.

Fatima ugyan ébredezett, de nem volt kedve bemenni.

– Pihenek – közölte a maga módján. Iris nevetett egyet. „Pihen? Mi után”? De otthagya és bement.

A folyosón hűvös volt. Olvasót nem sokat látott, ahhoz túl jó volt az idő. Tudta, hogyan megy ez, dolgozott már ilyen helyen. Iris hát addig ment, amíg megpillantotta a nagyobb olvasótermet. Amellett volt a főnökasszony szobája.

Bekopogott és már ment is befelé, ugyanazzal a lendülettel. Máskor is így szokott. Ha félénk lenne, élheterlen és bátortalan – semmire sem jutott volna. Bár azért ilyenkor megfordult a fejében egy dacos mondat is, amit önmaga ellen szokott feltenni lélekben: „No és mire jutottál az energiáddal, az ellentmondást nem tűrő természetteddel? Azzal, hogy mindig győznöd kell? Hiszen még soha nem győztél, és itt vagy most, huszonhat évesen az egész vagyondod elfér a kocsidban...?”

Fatima a vagyonom – tette hozzá még, éppen olyan dacosan. Mert ha kellett, szembeszállt önmagával is. Mindig ketten éltek benne, akik egymással vitatkoztak. Az egyik racionális volt, hidegfejű, tényeket kedvelő és elismerő. A másik szabadon szárnyaló, fantaszta, aki könnyen elszakadt a földtől. Néha meg mintha lett volna benne egy harmadik is. Ez is ott lapult a tudatában, de félreállt és nézte a másik kettő veszekedését...

– Jó napot!

Egy modernvonalú íróasztal mögött jó negyvenes asszony ült. Egyszerűen öltözött, kedvesen mosoly-

gott. Melírozott frizura, jó ruha, kifogástalan modor. Világos szempár, tiszta arc, ápolt külső. És talán némi vidámság sem volt tőle idegen:

– Jó napot. Fogadjunk, hogy maga az új munkaerő.

– Ne fogadjunk, már nyert – Iris vidám volt. Eddig minden olyan jól ment. És ez a munkahely biztos, őt ide helyezték. Nekik itt Bardisban szükségük volt egy informatikusra, aki ért a könyvtári munkához is. Ő pedig éppen ezt tudja nyújtani. – Iris Pembar, huszonhat éves informatikus, aki már rendelkezik lakással is a városban. Holnaptól kezdve készen állok akár a legnehezebb feladatok elvégzésére is.

Mosolya máskor mindent legyőzött. Itt is – majdnem. Mert bár az igazgatónő is mosolygott, látszott, vevő az effajta humorra, még valami apró akadály lehetett előttük. Valamilyen kis korlát, amin még át kell ugorni. És rögtön ki is mondta:

– Meddig marad Bardisban?

– Hogy-hogy meddig? Amíg munkahelyem lesz – és hirtelen felfogta, mitől tart a leendő főnöke. Hát még bájosabban mosolygott rá: – Nem vagyok egy vándormadár, bár a papírjaimból ez derülhet ki. De amint megkapaszokodom valahol és senki sem bánt, akár a hátralévő száz évemet is ott töltöm. Örülék, ha ez éppen Bardis lenne, mert tetszik a város.

Az igazgatónő nézte Irist. Egy huszonéves, de a koránál azért komolyabb nőt látott. Aki bár folyton tréfálkozott, érződött, hogy sok mindenben átment már és van tapasztalata.

Világos volt a haja, majdnem szőke, de nem igazán. Nyúlánk a termete, bár kicsit asszonyos. Sehol sem sovány, de nem is teltkarcsú, még nem az. Hajlama volt erre, bizonyosan. Nagy barna szemekkel nézett a világba, ezek hol igen világosnak tűntek, hol meg elsötétültek. Kedvenc színeit hordta most is, a bézst és a fehérét. Blúza vakított, pedig reggeltől úton volt. Vajon hogyan csinálja? –tette fel magában a kérdést az igazgatónő, azután kezet nyújtott:

– Violetta Zelter. Én irányítom a házat. Egyelőre még sokkal nagyobb a könyvtár, de az informatikai rész sebesen növekszik. És terjeszkedik is, bár a helyfoglalása még összehasonlíthatatlanul kisebb... Itt akarjuk önt alkalmazni. Elsősorban a helytörténeti gyűjtemény anyagait, különösen a régi bardisi napilapokat, folyóiratokat kell áttenni számítógépes lemezekre, CD-kre.

– Örülök. Csináltam már ilyent. Mikrofilmek vannak?

– A legtöbb már azon van, de nem minden.

Elindultak megnézni az intézményt. Irisnek volt egy olyan érzése, hogy járt már itt – bár biztos volt benne, hogy sohasem. De az épület belseje, az irodai bútorok, a könyvtár-részleg az olvasóteremmel, a raktár a polcrendszerrel – majdnem pontosan ugyanolyan volt, mint eddigi munkahelyein. Így hát lényegében meglehetősen otthonosan mozgott, mozoghatott itt is. Violetta észrevette ezt, de nem szólt. Egy kicsit aggasztotta, hogy egy független, fiatal és csinos nő került az intézménybe. Ahol az a néhány dolgozó ugyan mind nő, de bizony már nem a legfiatalabbak és főleg nem csinosak. Talán ő egyedül – húzta ki magát, és nem is tévedett. Violetta csinos nő volt, ám megközelíthetetlenül sugárzott. Ujján a gyűrű, az íróasztalán két tizenéves gyermek és egy férj arcképe jelezték minden látogatójának, hogy kivel van dolga. Hogy ő már nem szabad préda.

„Nem úgy, mint bezzeg én...!” – villant Iris agyába, de ennek most nem örült. Megnézte saját kis munkahelyét is, aztán visszamentek az irodába és kitöltötték, aláírták az ilyenkor szükséges papírokat. Az önkormányzat, amely fenntartotta az intézményt, töménytelenül sok adatra volt kíváncsi. Violetta átvette a már kitöltött lapokat az új kolléganőtől, rácsodálkozott az egyik rubrikára.

– Önnek gyermeke van?

– Igen, méghozzá férj nélkül – mondta rá gyorsan, hogy megelőzzön további kérdéseket. Amelyeknél az értetlenkedés vagy csodálkozás egyenesen sértő volt akkor is, ha ezt kifelé nem mutatta.

– És hol hagyta?

– Itt a ház előtt, a kocsiban – mondta olyan egyszerűen, ahogyan csak tudta. Tovább körmölte az adatokat a rubrikákba. Violetta asszony ekkor egyszerre mosolygott és csodálkozott is:

– Miért nem hozta be? Még baja eshet... odakünn.

– Megszokta már, hogy sok időt tölt a kocsiban. Az utóbbi hónapokban ez volt az általános. Mondhatni, ott laktunk. Holnaptól viszont itt jár óvodába.

Violetta csak a fejét ingatta, aztán megjegyezte:

– Nem lesz könnyű élete.

– Sohasem volt – vágta rá, kicsit makacsul, kicsit informáló hangszíval.

– Akkor hát holnap reggel kilenckor jöjjön. És mindig kilencre. Majd megmutatom, mivel kezdi a munkát, és hol.

– Köszönöm – a kézfogás most hűvös volt, tárgyilagos, normális. Már-már üzletszerű. „Alkut kötötünk. Ide fogom hozni a testemet minden reggel és délutánig nekik adom az erőmet, a képességeimet, a tehetségemet. De utána hazamegyek Fatimával és attól kezdve szabad leszek... Egészen másnap reggel kilencig!”

Kis tünődés után, már a kocsiban, tette hozzá halkán:

– Ráadásul minden héten lesz két ünnepnap is. Még szerencse.

Az első éjszaka a szokásos nyugtalanságokkal tarkítva telt el.

Fatima nem jól aludt. Annyira megszokta már a kocsis zúgását, és azt, hogy mozog alatta minden – alig hunyta le a szemét itt, ahol csönd volt és nyugalmas mozdulatlanság.

Iris sem járt sokkal jobban. Az idegen környezet deprimálta volna – ha hagyja. De a rossz hangulat kivédeése elég sok idejét és erejét vette el. Végül is jóval éjfél után merült álomba. Hajnalban hallotta Fatima nyögdecslését. Azt hitte, beteg, hát rögtön kirepült szeméből az álom és odaszaladt hozzá. De a kislánynak nem volt semmi baja – csak álmában nyögött fel párszor. Iris visszament az ágyba, de már nem tudott elaludni.

Ovambo arcát látta maga előtt. „Ha itt lennél, minden másképpen lenne”, mondta félhangon. De bár a férfi arca továbbra sem tűnt el – ott volt azon az emlékfílmén, amit szokott ilyenkor röviden vetíteni a szemhéja belső oldalára, a képzeletében – máris megszólalt Irisben az a másik. A kiállhatatlanul józan tor-kollta le az álmodozó Irist:

„Ugyan, hagyd már abba ezt a nyavalygást! Jól tudod, hogy semmit sem tehetne. Nem is illett hozzád, nem volt olyan művelt, no és *más okból* sem hoztad volna őt magaddal. Örülj, hogy itt van neked Fatima és ne sírd vissza a múltat...!”

Ez is Iris volt. Meg az a másik is, aki szeretett időnként álmodozni. Átadni magát a reményeknek. Akkor is, ha jól tudta, hogy nagyobb részük ugyan nem teljesül. De ha mégis, ha csak egy kis részük is... valóra válik? Már jó lesz, nagyon jó!

Fatima még aludt, amikor eszébe jutott, hogy nincs mit reggelizni. Gyorsan megrohmozta a fürdőszobát, aztán felöltözött és sietett. A ház előtt egy pillantással nyugtázta, hogy megvan a kocsija, nem lopták el az éjszaka – de merre menjen? Tanácstalanul nézelődött jobbra és balra.

Az egyik házból akkor hajtott ki egy férfi. Az autója éppen a nő felé fordult, hát gondtalanul leintette. Az illető nagyon csodálkozott. Harmincas férfi volt, eléggé jóképű, bár látszott, nem érti a helyzetet. Iris elmagyarázta, aztán megkapta a helyes irányt, hát ment a legközelebbi boltba. Az utca végén megsűrűsödtek a házak, ez nem villanegyed volt, a bérházak alsó szintjén több boltot fedezett fel. Mosodát is, aminek nagyon örült. A vándorlás után lesz mit mosatnia.

Megvett mindent, különösen a friss, ropogós péksüteményeket, amiket Fatima úgy szeret. Aztán néhány doboz kukoricapelyhet, kakaósat is – ezt szintén imádta a kislány. Egy másik boltban kiegészítette a fogkrémkészletet és pár apróságot is vett.

Amikor kifelé ment, egy férfiba ütközött. Magas volt, megnyerő arcú:

– Bocsánat, hölgyem. Ön itt lakik a közelben?

– Igen, miért?

– Mert akkor gyakran fogunk találkozni, hisz én is itt lakom. Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Leon Roxas vagyok, a bolt tulajdonosa.

Az utolsó szavak magyarázatot adtak e bizalmaskodásra. Mert bár Iris a huszonegyedik században élt, születésétől európai normák között, azért hirtelen nem tudta mire vélni ezt az ügybuzgalmat a megismerkedésükért. Most viszont mosolyogva kezét nyújtott és a férfi szemébe nézett.

Bár ne tette volna! Leon Roxasnak égszínkék szeme volt – de olyan, amilyent csak a leányregényekben szoktak leírni, de a valóságban talán nincs is. Eddig Iris is azt hitte, ez csak festett lehet. Ám most, amikor a férfi kezét megfogta, finoman megszorította – az érintés is villamos ütést eredményezett. Ez együtt a szemével már egy kicsit elvette a nő erejét. Leon Roxas kisportolt termetű, csinos férfi volt. Harmincegynéhány éves, korán öszülő, markáns arcú. Az a bizonyos típus, amelyért „döglenek a nők” – szólalt meg Iris lelkében egy figyelmeztető csengő. De abban a pillanatban, ott, nem vonhatta ki magát a kék szempár és az érintés varázsa alól. Volt valami ebben a férfiban, ami őt azonnal vonzani kezdte. Egy kicsit úgy érezte magát, mintha vaspör szemcséje lenne, aminek a közelében felbukkant egy mágnes. Ez az, mágnes...! Ha a megfelelő szót kereste arra, amit most érzett Leon iránt, az éppen ez volt.

Mágnesként vonzotta őt ez a férfi, holott még csak egy perce ismerte. De volt valami a lényében, az aurájában, aminek Iris – úgy vélte – nehezen állhat ellent. Édes és kellemes érzés öntötte el, egész bensőjében érezte. Ugyanakkor megszólalt benne egy másik hang is, az az utálatos realista: „Mit ugrálsz máris? Azt hiszed, az első napon megleled Bardisban a nagy Őt is...?”

Mindenesetre vigyázott, hogy amaz ne vegye észre rajta az örömet, a kellemes meglepődést. Sőt volt annyi lélekjelenléte, hogy finoman visszavágjon:

– És minden új vevőjének bemutatkozik, kedves... Roxas úr?

– Csak a csinos nőknek – vallotta meg a férfi és hirtelen úgy tett, mint aki ezt ugyan szánja-bánja, de hát... ez van. Közben napbarnítottan mosolygott, fehér fogsort csillantott Irisre.

– Iris Pembar.

– Örülök. Eddig nem láttam önt.

– Tegnap délután költöztem be egy bérelt lakásba, pár házzal odébb.

– És Pembar úrnak is tetszik a városunk?

A kérdés kegyetlenül célzatos volt. Mindketten tudták, miért kérdi a férfi. Iris viszont örült. Olyan régen nem beszéltek vele így. Már hiányzott neki ez a kis évődés. És érezte a férfiből áradó vágyat. Amit Roxas nem is titkolt. Talán szokása azonnal tudomására hozni minden nőnek, aki tetszik neki – hogy akarja őt? Mert valósággal pulzált belőle-felőle a vágyakozás.

Ez egyszerre volt kellemes Iris számára, de nem csak az. Kicsit sértette, hogy valaki így rögtön kimutatja, mit akar tőle. Nem lehetne ezt egy kicsit finomabban becsomagolni...?

– Sajnos az apám nem jött velem.

Roxas röptében kapta el a válasz lényegét.

– Tehát a Pembar nevet nem a férjétől kapta.

– Nem bizony, merthogy olyan nincsen – majd a férfi szemébe nézve merészen, sőt provokálóan folytatta mondatot: – Van viszont egy ötéves kislányom, aki apa nélkül nőveget.

Ez is egyértelmű volt. Kihívás, értesítés és figyelmeztetés egyben. A férfi arca meg sem rezdült. Közben a szemét egy pillanatra sem vette le Iris arcáról, a szemek egymást figyelték, egymásba merültek. Ez csak kicsit volt zavaró – igazából azt jelentette, hogy a férfi nagyon figyel Iris minden rezdülésére.

– Irigylem azt a férfit. A kislány apját – mondta Leon. Merészen. Ő is kihívóan. Ez már udvarlás volt a javából. Iris még mindig az égszínkék tengerben lubickolt, de nem veszítette el józanságát:

– Ne irigyelje, ő már nincs ezen a világon.

– Vagyis meghalt.

– Baleset vitte el...

– Kár – ez hamisan hangzott Leontól, és nem is titkolta, hogy így van. Most témát váltott: – Ugye gyakran jön a boltomba? De ha mégsem tudna jönni... valami akadályozná... Mondjuk, a gyermek miatt... Van házhoz szállítás is.

– Kösz az infót. Majd élek vele – és Iris végre elszakadt a férfi szemétől. Egy odavetett röpke „viszlátal” búcsúzott, de azért ebben több is volt. Vagy remélte, hogy van. Leon Roxas is elköszönt, nem mozdult a helyéről, hosszan nézett a lány után.

Az óvodába majdnem késve érkeztek. Már nyolc óra volt pontosan, amikor Iris lefékezett a bejárat

előtt. Megkönnyebbülten látta, hogy más anyák is akkor viszik be a kicsiket. Még vagy hárman mentek előtte át a kerten, a csinos épület felé.

– No gyere, kicsim – kiemelte a gyereket. – Ugye, nem fogsz sírni utánam? Csak délutánig kell kibírnod, aztán jövök.

– Kibírom – jegyezte meg Fatima. Sötét szeme körbevágtázott az épületen és a kerten.

– Ha valami baj van, szólj, hogy hívjanak fel. Majd megadom nekik a könyvtár telefonszámát.

– Nem lesz semmi baj – biztosította őt Fatima öt évének minden magabiztosságával. Azért Iris érezte, hogy egy kicsit reszket a hangja. Hát magához ölelte:

– Fel a fejfel, kislány. Tudod, hogy nem lesz semmi baj.

– Semmi baj – ismételte Fatima, akár egy visszhang.

Kézen fogva vezette a gyereket. A bejáratnál éppen a főnökasszonyba ütközött. Az döbbenten bámulta Fatimát. Még mosolyogni is elfelejtett. A kicsi is látta ezt, ujjai görcsösen szorították az anyja kezét. Szerencsére Iris már gyakorlott volt ebben. Felkészült rá, hogy lánya láttán ilyen képet vágnak az emberek. Bár ez a döbbenet egy csöppet sem tetszett neki.

– Íme, a kislányom, Fatima. Ő pedig – leguggolt a gyereke mellé – az óvoda igazgatónője.

– Jó napot – mondta Fatima. Mi több, kezét is nyújtott. Ahogyan Iris nevelte.

A kontyos asszony arcán csak pillanatnyi volt a mosoly, a keze is kényszeredetten érintette a gyerekeket. Aztán éles hangon szólt be a terembe, kijött egy óvónő és minden csodálkozás nélkül elvezette Fatimát. A kislány a küszöbről még egyszer visszanezített anyjára, aki biztatón intett:

– Délután jövök érted, kicsim.

A nő kilépett vele az udvarra. Nagy lélegzetet vett:

– No de kérem... asszonyom, vagy kisasszony... ez a gyerek *fekete!*

Irisbe belebújt az ördög. Ilyenkor maró gúny tört ki belőle. Most is:

– Nahát! Most, hogy mondja, mintha egy kicsivel csakugyan sötétebb lenne a bőre azt átlagnál. Hogy ezt eddig nem vettem észre!

– Nézze, asszonyom...

– Kisasszony.

– Pláne! Nem firtatom, hogyan jutott a gyerekekhez...

– Pedig nem titok, kedves igazgatónő: a legismertebb és egyben legközönségesebb biológiai szaporodási úton... Magam hoztam a világra.

– ...De hát ön fehérbőrű...

– A gyermek meg fekete. Mondhattam volna, hogy pechem volt, vagy valamilyen ősi átok ütött vissza rám, netán genetikai ármány a ludas. De nem, kérem, a gyermek sötét bőrének magyarázata: az apjái *még sötétebb* volt.

Az igazgatónő erre semmit sem tudott mondani. Iris most igyekezett mosolyogni, bár nehezen ment neki:

– Felejtjük el ezt a kis közjátékot. Megértem, hogy ön ezen megütközött, de a huszonegyedik században élünk, asszonyom, és biztosan ön is látott már sok furcsa dolgot. Ekkora tapasztalattal nyilván meg tudja különböztetni a valós problémát a csekélytől, vagy attól, amely nem is jelent gondot.

Ezzel – arcán még mindig egy udvariasnak tűnő mosollyal bólintott a nő felé, és elment. Amikor beült a kocsiba, az igazgatónő még ott állt az óvoda ajtaja előtt, gépiesen fogadta az érkező szülők és gyerekek köszönését, de a szemét nem vette le Irisről. Aki persze már nem nézett vissza. Elrobogott.

A könyvtárban hamar belejött a tennivalókba. A gépeket tudta kezelni. Két másik nővel találkozott, jóval idősebbek voltak, mint ő. Nem sok vizet zavartak, kedvesek és udvariasak voltak. Az informatikai részlegen dolgozott még egy nagyszájú fiatal lány, Timia is. Őt nem régen vették fel, érettségi után és egyetem előtt volt, csak erre a nyárra szerződött ide. Szinte még gyerek volt testileg és lelkileg is, de azért megvolt a magáéhoz való esze. Iris rögtön összetegeződött vele. Nem minden számítás nélkül. Valaki kell neki, aki bevezeti őt a bardisi életbe, akitől megtudakolhatja az alapvető dolgokat.

Délben már együtt mentek ebédelni.

Timia kistermetű volt, a haját még copfban viselte, ami ritkaság volt errefelé. A másik épületben volt egy büfé, oda jártak az önkormányzati hivatalnokok és a közeli főiskola diákjai. Timia élvezte, hogy egy nála idősebb, gyermekes „asszonyt” vezethet be a titkok világába – mint maga jegyezte meg.

– Miért, olyan sok titok van ebben a kisvárosban?

– Jaj, csak ki ne ejtsd a szádon azt a szót: kisváros – nevetett a lány. Majd tányérja fölé hajolt. – Igaz, alig húszezren laknak itt, de az őslakosok, a megveszekedett lokálpatrióták szeretik Bardist afféle regionális központnak hinni.

Így évődtek a második fogásig. Aztán tányért váltottak és Iris másként folytatta:

– Élnek híres emberek a városban? Nagy nevek, nagy művészek? Vagy csupa olyan egyszerű lélek, mint mi?

– Itt csak egy híres család van – vágta rá Timia szinte gondolkodás nélkül – Születésem óta itt élek, és sokat hallottam már a bennszülötteket. De ha valakit emlegetnek a bardisiak, akkor az mindig a Palos-család.

– Mit kell róluk tudni?

– Örültek – mondta Timia gondolkodás nélkül. Harapott egy keveset az ételből, gondosan megrágta, lenyelte. Ezalatt Iris is ezt tette. Körülöttük telt ház volt, sok fiatal nő és férfi nyüzsgött, rendeltek, ettek, szedelőzködtek. Majd minden asztalon ásványvizes palackok csillogtak ezüstösen.

– A Palosok nem komlettek, hidd el nekem, Iris. Nemrégén halt meg az öreg, két gyereket hagyott hátra. Az egyik Piron, a fiú. A másik Maria, a lány. Mindketten harminc-harmincöt évesek lehetnek. Az öreg tőzsdézett, sok pénze volt, de amikor meghalt, semmit sem találtak. Azt beszéltek, drágakövekbe fektette a vagyonát és elrejtette valahová.

– És most miből élnek?

– Van szakmájuk. Maria zenetanár, nem ment férjhez. Piron megnősült, aztán elvált, van egy kislánya is, ha jól tudom. Az egyik iskolában tanít. Ő lakik az öreg házában, ami a régi malom mellett van. Az volt az egyedüli örökségük, komor és ronda épület, Maria nem is költözött bele, örült, ha felnőve megszabadulhatt tőle. Szobákat adnak ki albérletbe, az a jövedelmük.

– És ezek a bardisi híres emberek? – kérdezte Iris gúnyosan és kicsit csalódottan.

– Valaha a vidék urai voltak. Grófok vagy bárók, a fene sem tudja. Még a gimnáziumi tankönyvünkben is említik a nevüket. Persze ma már se cím, se rang, se pénz. Nos, akad még itt néhány önjelölt művész vagy zseni, akik ezt magukról állítják, de zseni-voltuknak semmi bizonyítéka, jele. Vannak orvosok, tanárok, mint minden városban. Itt is akad néhány művelt koponya – Timiát szemlátomást nem izgatta, hogy csak ennyiből áll a város. Iris szótlánul falatozott tovább.

Délután a kislány segítségével hozott a raktárból néhány régi újságot. Ezek be voltak kötve és pár évtizeddel korábban nem vették őket mikrofilmekre. Nagy könyv-alakú tárgyak voltak, kényelmetlenül kezelhetők. Oldalról oldalra kellett őket beszkenneelni a számítógépbe, aztán ugyanúgy oldalról oldalra felvinni őket a lemezekre. Hogy majd később sok ezer ilyen lapszám minden oldalát, címét, illusztrációját megtalálhassák a vevők egyetlen lemezen. A bardisi helytörténeti anyag része volt ez is. Nem túl érdekesítő munka, de hát Iris ezt előre tudta.

Délután munka közben azért még szóba-szóbajöttek a bardisiak.

– És mit kell tudni egy bizonyos Leon Roxasról? – kérdezte váratlanul Iris.

Timia összeresztett és csaknem elpirult. Iris csak később vette észre – mintegy ösztönösen – hogy ezzel érzékeny húrokat pendített meg.

– Honnan tudsz róla? Hiszen csak tegnap érkeztél.

– Így van. És ma reggel elmentem a közeli boltba – és elmesélte beszélgetésüket. Igyekezett titkolni, hogy Leon tetszett neki. De Timia ezt már enélkül is tudta. Kiérezte a hangjából. Sóhajtott. Irigyelte is őt:

– De jó neked, hogy beszélhettél vele!

– Menj el te is a boltba.

– Azt hiszed, nem voltam ott már vagy százszor? Egy vagyont adtam ki hülyeségekre, csak hogy bent lehessenek, és... – a kislány most vette észre, hogy elszólta magát. „Legendás” jökedve most hirtelen elszállt,

mintha sosem lett volna. Iris együttérzően bólintott:

– Szerelmes vagy bele, igaz?

Timia csak némán bólogatott, sűrűn. Talán a szeme is könnybelábadt. Kicsit sírós hangon szólalt meg:

– Rám se néz. Neki én még csak egy gyerek vagyok.

– Az is vagy, már ne is haragudj. Ráérsz találkozni az olyanfélékkel, mint Leon Roxas.

– Mert persze téged már leszólított, ugye?

– De le ám. Szóval ő a helyi Casanova, az ügyeletes bennszülött Don Juan?

– Hát ő – Timia kedve visszatért, lelkesen mesélte: – Hogy azt milyen szép férfi! Persze, te is láttad...

No, annak aztán annyi nője van, amennyit csak akar. Mindenkit meg tud hódítani, akit csak akar.

– És csak úgy a levegőben lóg? Se család, se semmi?

– Van egy felesége. De az kit érdekel? – Timia zavarba jött. – No, nem úgy gondoltam, tudod... Csak hát a felesége agyilag nincs rendben. Valami terhelt családból származott, azt hallottam fél füllel. Folyton intézetekben kezelik.

– Tehát Leon egyedül van.

Timia féltékenyen és irigyen nézett rá:

– Neked már csak „Leon”? Így, egyszerűen?

– Igen, de ez nem jelent semmit. Mellesleg nem rajongok a szépfiúkért, mindegyiknek van valami hibája. Igaz, hibája bőven van a többi férfinak is – tette hozzá elgondolkozva.

Ebben maradtak.

Amikor délután visszament az óvodába, az igazgatónőt nem látta. Viszont az óvónők nagyon szívélyesen fogadták:

– Nem is mondta, asszonyom, hogy Fatima ilyen vidám kislány!

– Alaposan megnevettette a többieket.

– De olykor még minket is, bizony...

Fatima arcán is széles volt a mosoly. „Anyja lánya”, futott át a nő agyán.

– Mama, mama! Megyünk fagyizni?

– Megyünk – felnyalábolta a kicsit. Az boldogan simult hozzá. Kis kezével búcsút intett a nőknek.

– Nem volt semmi baj? – kérdezte Iris. valamilyen faji megjegyzésre gondolt.

– Nem, mama. Mindenki rendes volt.

– Nem csúfoltak?

– Mivel?

– Hát... hogy idegen vagy itt...

– Ma még az, de holnap már nem. Hiszen mindenki ismer – felelte gondtalanul a kislány. Iris elnevette magát és betette a gyereket a kocsiba. Szegényke még nem is érti, hogy faji kérdés alanyává válhat... Hát Iris nem akarta neki magyarázni, korán van még erre.

Elszáguldottak a városközpontba, ami nem volt messze. Bardisban nincsenek távolságok, gondolta, amikor sétálni mentek. Hamar leltek fagyilaltot is. Egy kis téren, amelynek neve – némi csodálkozására – Palos-tér volt. Nyilván valamelyik történelmileg nagy Palosról nevezték el, gondolta.

Este hallgatta még Fatima szuszogását, elolvasta a helyi újságot, amit délután vett a városban. Nem volt benne semmi falrengető. Aznap sem a világban, sem Bardisban nem történt semmi. „Ez így van jól. Nem szeretem a drámákat”, gondolta még félálomban.

Aztán Leon Roxas arcát is látta. A szeme, az a csodakék szem... tengerré dagadt. Mielőtt végleg elaludt volna, Iris ebbe a kétségbe merült alá, boldogan, jót remélve, csak jót.

Leon Roxas már ébredés után ott volt.

A szó szoros értelmében. Ugyanis Iris kicsit késve ébredt. Ha mindent elvégez önmaga és Fatima körül, majd elmegy reggelit venni, hazajön és megcsinálja – biztosan elkésnek mindketten. Hát eszébe jutott

a házhoz szállítás, telefonált. Hangjából ítélve idősebb nő vette fel a rendelést, aztán ígérte, hogy percekben belül megérkezik a küldönc.

És csakugyan, Iris még meg ki sem jött a fürdőszobából, amikor már csengettek. Hát ez gyorsan ment, futott át az agyán, és kitérta a bejárati ajtót.

A küszöbön túl Leon Roxas csodakék szeme mosolygott rá.

– Jó reggelt. Itt lakik a szép Pembar asszony? Meghoztam a reggelit – és Iris kezébe nyomta a nylonzacskót. Iris zavarba jött, amit a férfi tetézett is:

– Borraivalót nem fogadok el...

– Minden... minden vevőnek maga viszi ki a küldeményt?

– Dehogyan. Ezt csak bizonyos... hm... különleges vevőknek tartogatom.

Álltak, nézték egymást. Timia figyelmeztető szavai elszálltak, Iris most ismét ugyanazt érezte, amit húszonnégy órával korábban ott a bolt előterében. Ez a férfi csakugyan veszélyes – de kellemesen veszélyes. A térde remegett, amikor az égszín szemekbe nézett. Ismét úgy érezte, belekerült az aurába, a vonzásba.

– Nekem most... dolgom van – akkor jutott eszébe, hogy kikészítetlen arccal, smink nélkül áll a férfi előtt, ráadásul házi fürdőköpenyben. De Leont ez nem zavarta, éppen erre gondolt:

– Festés nélkül is csinos. amit kevés nő mondhat el magáról.

Iris lenyelte a bókot. Örült neki, de azonnal ellentámadásba ment át. Talán, hogy leplezze zavarát:

– Sok nőt látott már reggel?

– Majdnem annyit, mint este – vágott vissza amaz szellemesen. Mindketten tudták, mire gondolnak. Akit reggel lát az ember ilyen festetlenül, az az ágyában töltötte az éjszakát. Milyen toronyiránt menetel Leon a célja felé, villant a nő eszébe. Bár tulajdonképpen... Még nem is udvarol. Ha csak ezt nem nevezzük annak.

– Valamivel megkínálhatom? – kérdezte aztán, ügyetlenül. Ezzel „támadási” felületet adott a férfinak, aki azt mosolyogva ki is használta:

– Mivel pillanatnyilag másra nem számíthatok, hát szívesen meginnék egy kávé.

Az a *más*, amire most nem volt kilátása, eléggé egyértelmű volt így is. Iris majdnem elpirult, pedig ilyesmire már évek óta nem volt példa. Zavartan vitte a zacskót a konyhába és elnézést kért, majd visszaszaladt a fürdőszobába.

Akkor ment ki Fatima is. Biztosan meg akarta nézni, kivel beszélget a mama...? A zárt ajtón keresztül Iris nem hallott az első szavakat. Pedig sokért nem adta volna, ha meglátja Leon arcát abban a másodpercben, amikor feltűnt látóterében a *feketebőrű* kislány. Akinek a bőre mellesleg nem is volt túlságosan fekete, hiszen félvérnek született. „Én kis cappuccinóm”, szokta neki mondogatni Iris.

Mire aztán helyrehozta magát és könnyű sminkkel arcán, teljes öltözetben lépett a konyhába, azok ketten már egészen jól beszélgettek. Fatima széles szájjal nevetett, fehér fogsorát villogtatta. Leon Roxas pedig kávéscsészéket rakott az asztalra és kistányérokat keresett.

– Nos, nem mondhatni, hogy ön zavarba jönne egy idegen házban – így Iris.

Leon rámosolygott:

– Sehol nem érzem magamat idegennek. Ez adottság. Tejjel kéri a kávé?

Kiderült, hogy míg ő öltözött, ezek ketten Fatimával már el is készítették a kávé. Iris kicsit összevarodott. Egy pillanatra olyan volt minden, mintha egy igazi család reggelizne együtt. Iris erről már olyan sokszor ábrándozott, hogy most majdnem elhitte.

De nem akart túl bizalmas viszonyt ezzel az emberrel. Még nem. Hát szigorú arcot vágott:

– Fatima, kicsim, mozgás fogat mosni, és a többi... Aztán gyere reggelizni. Addigra készen lesz a kakaó.

– Velem is ilyen szigorú lesz? – kérdezte Leon, amikor a gyereke mögött becsukódott a fürdőszoba ajtaja.

– Ha okot ad rá. Mondjuk, nevetlen lesz... – ismét elgyengült és a férfi ezt is észrevette. Túlságosan magabiztos volt, és ez taszította Irist. De csak ez. Amúgy meg a férfi nagyon vonzotta. Azelőtt még sohasem esett meg vele ilyesmi. Csak úgy belesek valakibe? – kérdezte egyik énje. A másik, persze, azzal a kis ördögsapkával a fején, rögtön cincogni kezdett: „Hogy te milyen hülye vagy, hát elég, hogy egy szépszemű

alak rád vigyorog és máris bizseregni kezdesz?”

De hát most nem volt idő végighallgatni a „belső” párbeszédét, vitáját. Megitták a kávé, még beszéltek pár szót, aztán Leon egy pillanatra Iris asztalon fekvő kezére tette a sajátját. Szép keze volt. Karcsú, vékony ujjak, napbarnított bőrön át sötétkéken csillantak az erek. Meleg, kellemes volt a keze is. Aztán felállt:

– Most sajnos mennem kell.

– Még sok csinos hölgynek kell kivinnie a reggeli croissant-okat? – gúnyolódott Iris Neki ez a stílus természetes volt. És valamiért biztos volt abban, hogy Leon sem sértődik meg. Így is lett. A férfi örömmel fogadta a „csapást”, méltó ellenfélnek tartotta hát a nőt. Alig észrevehetően meghajolt:

– Az összes többi fuvar értelmét veszítette. Már tegnap reggel. Majd jelentkezem – és elment. Iris még állt egy percig, elemezte a mondatot. Hát igen, ez már udvarlás volt felsőfokon. Leon azt állítja, ő a legszebb a vevői között, senkihez sem megy el többé semmilyen ürüggyel, mert csak ide érdemes járnia...?

„Nem lehetsz ennyire ostoba!” – üvöltötte benne az egyik hang. – „Nem látod, hogy le akar venni a lábadról? Azért mondja ezeket!”

„És mi van, ha én meg egyenesen azt akarom: vegyen le a lábamról...?” – kérdezte félhangon. Erre az a másik, belső hang már semmit sem tudott mondani. Szóhoz sem jutott, talán megbotránkozva hallgatott...

Iris bekopogott a fürdőszobába:

– Kihűl a kakaó, kisasszony...!